

Молода поетеса намагається жити своїм, а не чужим життям

Побуває думка, що Божою іскрою наділена кожна, без винятку, людина. Тобто від народження має той чи інший талант, який робить її особливою, неповторною. Втім, не всі здатні сповна розкрити своє обдарування і відгукнутися на поклик долі. Одні через матінку-лінь, інші через згубну невпевненість у собі, нашттовхнувшись на перші-ліпші перешкоди.

Попри молодий вік уже чимало випробувань судилося пізнати на своєму творчому шляху й **рівненській студентці Юлії КРАМ**, яка, не зважаючи ні на що, продовжує писати вірші. Навіть більше – готується невдовзі видати свою першу збірку поезій.

Про те, де дівчина черпає сили, щоб іти, не звертаючи з обраного шляху, вона розповіла нашому журналістові.

– Юлю, а ти пам'ятаєш, коли в тебе вперше з'явилось бажання писати вірші?

– Мені тоді було одинадцять. Все сталося зненацька на уроці географії. За вікном була зима.

Ми проходили якусь нецікаву для мене тему. Було нудно, тож вирішила писати вірші. Так продовжувалося на кожному уроці географії, аж доки вчитель не забрав мій зошит. Його реакція стала для мене несподіванкою. «Юлю, а чому ти не казала, що пишеш вірші?» – запитав він і зачитав уголос кілька поезій, високо оцінивши їх. Можна сказати, що це був початковий етап моєї творчості.

– Талановиті люди, як правило, мають видатну особистість, на яку рівняються, чи є у тебе кумир?

– Вважаю, що порівнювати себе з кимось чи намагатися бути схожим на когось – це якість неправильно. Я завжди прагну бути собою. Так, читаю багато. Бо поділяю думку Дейла Карнегі, який казав: «Найкращий друг – це книга». Є у мене й найулюбленіші ав-

тори – Олександр Ірванець та Ліна Костенко.

– Кажуть, скільки людей – стільки й думок. Як ти сприймаєш критику? Чи доводилося тобі ковтати цю гірку пілюлю?

– До критики ставлюся спокійно, а от критиканство не сприймаю. Хоча в моєму житті були випадки, коли опинялася за крок до того, аби покинути писати. Якось

хлопчина з Львівської області на моїй сторінці в Інстаграмі написав, що такі поетичні твори не відповідають новітньому стилю та й взагалі їх не можна вважати віршами. Також пам'ятаю, коли хотіла видати першу свою книгу один письменник сказав, що моя поезія – це «недовірші й недопроза». Через це передумала видавати книгу і довгий час не писала.

– Тобі вже доводилося читати свої вірші перед аудиторією?

– У мене відбулося дві творчих зустрічі:

одна – в технічному коледжі, інша – в бібліотеці НУВГП. Найбільше сподобався виступ в університеті, де зібралася велика кількість людей. Мені тоді здалося, що є серед них чимало тих, які справді закохані в поезію.

Після першої зустрічі залишилися неприємні спогади, бо відчувала себе нецікавою. Тоді ж вирішила більше не проводити зустрічі у навчальних закладах.

– Над чим працюєш зараз?

– Готую до видання книжку. Планую, що вона матиме 55 сторінок. Головне наразі – знайти спонсора. Якщо не знайду, буду видавати за власний кошт. Щоправда, доведеться трохи зачекати, щоб назбирати необхідну суму.

– Тобто, тебе не зламають ніякі невдачі?

– Ні. Людина не повинна міняти своїх планів навіть якщо її будуть безпощадно критикувати десятки людей, бо повинна прожити своє, а не чуже життя.

А раптом тимчасовість – дрібниця, яку тримають, наче головний біль?

А раптом час – це лише слова, які вживають вітаміни?

А раптом для нас неправильно пишуть книги, змушуючи жити за їхніми бажаннями?

Ти, як завжди, мовчатимеш без пояснень, Адже замість відповіді залишаєшся вчинки...

Спілкувався Сергій КЛИМЕНКО